

som Mennesker, der baade kunde og vilde sørge for sig selv; de skal trods deres betydelige Indtægt have den samme Aldersrente. Men de fattige bliver i og for sig staaende ved det, de har. Jeg tror heller slet ikke paa, at den 5 Klasse Deling man har foreslaaet, er holdbar. Det er muligt, at et Lovforslag som dette kan gennemføres, det skal jeg ikke sige imod; men jeg er ikke Tilhænger af det, fordi jeg ikke tror paa det, og jeg vil ikke være med til at sige: Nu gennemfører vi en Lov om Aldersrente, der giver de fattige noget mere, hvad de godt kunde trænge til, medens man i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket, ikke giver dem noget, efter min Opfattelse bliver det kun en Skueret for dem. Man siger, at den finansielle Ramme skal vi bevare, og derfor skal vi have Aldersrentelovforslaget, som det her foreligger; men jeg gentager, at jeg for Øjeblikket ikke kan se, at den økonomiske Ramme ikke lige saa let og lige saa godt sprænges ved dette Lovforslag som ved det Forslag, det ærede Medlem Hr. Rode tidligere som Indenrigsminister fremsatte. Jeg kan ikke se det. Jo flere vi kan hjælpe, naar vi har Raad til det, des bedre, det er der ikke noget at sige til, men vi er alle enige om, at vi er inde i en økonomisk Situation, hvor der fra alle Lejre raabes: Kommunerne kan ikke bære mere, Byerne kan ikke bære mere. Den højtærede Indenrigsminister sagde: Jeg tror ikke, at Staten kan paatage sig større Byrder til dette Formaal end foreslaaet. Deri er jeg enig med den højtærede Minister; det er en Umulighed, at Staten kan bære mere, men man staar saa ikke lige ved Grænsen, hvor de økonomiske Forhold sprænges, og hvorved sprænges de? De sprænges ikke ved, at man giver de fattigste i vort Land mere, end Alderdomsunderstøttelsesloven giver, men fordi vi fører det ind i et helt andet Spor og tager en stor Klasse Mennesker med, som kommer til at tynge haardt paa vort økonomiske Budget; det skal jeg ikke have noget imod, dersom man tror, vi økonomisk kan bære det, men det tror jeg ikke. I mange Kommuner vil det blive saaledes, at der næsten ingen er, som ikke kan nyde Aldersrente, og hvem skal betale det? Man siger, at man kunde ikke gaa til Forsikringsprincippet, fordi det vilde lægge for store Byrder paa de unge. Men hvem skal da

betale dette? Det skal de unge i deres kraftige Alder. Husk paa, at et Menneske, som ejer 7 000—10 000 Kr. i sit 65de Aar, kan købe sig en meget betydelig Livrente, hvis han eller hun ønsker at sikre sig paa den Maade, eller vedkommende kan nyde Renten af sin Kapital. Det har ogsaa hidtil været Mening, at saadanne Mennesker paa deres gamle Dage kunde bruge af deres Kapital. Det er blevet sagt her, og jeg har lagt Mærke til, at det siges fra alle Sider, at Skatteskruen kan ikke omdrejes stærkere. Jeg tror, det er rigtigt, i hvert Fald dér, hvor der ikke er noget at skatte af, og vi ser ude omkring i Kommunerne, at der hos de allerfleste er meget lidt, for ikke at sige intet, at skatte af, og dog vokser Skattebyrden i det uendelige. Var det ikke paa Tide at standse et Øjeblik og sige: Det, de fattige faar, skal ikke afkortes, men kan de, der har saa meget, at de kan leve af det, ikke vente, indtil vi ser, om den økonomiske Evne her i Landet bedrer sig? Vi kan ikke her i dette Ting den ene Dag staa og tale om, at nu kan Skatteyderne ikke bære mere, nu har vi naaet Højden, og Skatteskruen kan ikke drejes yderligere, samtidig med, at vi ændrer en Lov, som koster 60 Mill. Kr. aarlig, og lægger mange flere Individuer ind under den end hidtil. Det hedder i Anmærkningerne til Lovforslaget, at man ved ikke, hvad det vil koste; man kan, om man vil, sige: Det koster ikke mere, men det vil blive saare vanskeligt at gaa ud i Landet og blive troet paa dette. Nej, jeg tror, det ærede Medlem Hr. Rode har Ret i, at det egentlig ikke er Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har Penge, det kommer an paa, men om vi har det fornødne Mod. Jeg mangler det fornødne Mod til at sige, at vi kan dreje Skatteskruen, fordi jeg kan se, at der i mangfoldige Kommuner ude i Landet, navnlig i de Egne, hvor jeg bor, saa at sige ingen bliver, som ikke kan falde ind under Aldersrenteloven, og jeg kan se, at de, der skal betale, bliver daarligere stillet fra Aar til Aar, fordi man presser Citronen til sidste Draabe.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i disse Betragtninger, jeg forstaar, at Princippet: Hjælp til Selvhjælp er man ved at lægge paa Hylden. Det er i hvert Fald mig en Gaade, at man ikke mere har Tiltro til, at det bærende er, at Kvinder og Mænd har den faste Overbevisning, at de har Pligt